

Sygn. akt VII K 261/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Krawczyk

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Michałowska

w obecności Prokuratora Izabeli Szyszkowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 5 czerwca, 12 lipca, 11 września, 21 października, 13 grudnia 2013 r., 24 stycznia, 18 kwietnia, 18 i 25 czerwca 2014 r.

sprawy

J. O. (1), syna J. i H. z d. O., urodz. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 maja 2012 r. w O. przy ul. (...) po uprzednim zaborze oryginalnych kluczyków pokonał zabezpieczenie pojazdu marki S. (...) nr rej (...) o wartości 64.000 zł, po czym dokonał jego zaboru w celu krótkotrwałego użycia, czym działał na szkodę (...) SA, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyslen przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 289 § 2 kk w zw. z art 64 § 1 kk

orzeka

I. Oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art 289 § 2 kk w zw. z art 64 § 1 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

III. na podstawie art. 29 ust 1 i 2 ustawy z dnia 25 maja 1982 r.- Prawo o Adwokaturze (Dz.U Nr 16 poz.124 z późn. zm) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. kwotę 588 zł oraz należny od tej kwoty podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił co następuje :

W nocy z 21 na 22 maja 2012 r. P. G. (1) spożywał alkohol z przygodnie poznanymi przed sklepem mężczyznami, wśród których znajdował się J. O. (2). Około 2 w nocy, mężczyźni pojechali taksówką na stację S. aby coś zjeść, wrócili pod sklep i dalej spożywali alkohol, a następnie udali się taksówką z zakupionym alkoholem do mieszkania P. G. (2) przy ul. (...). Na miejscu kontynuowali spożywanie alkoholu. W pewnym momencie P. G. (1) zasnęła, a J. O. (1) zabrał z mieszkania dokumenty i kluczyki od użytkowanego przez P. G. (1) samochodu służbowego marki S. (...) nr rej (...). Taksówką pojechał na ul. (...) gdzie spotkał swojego znajomego P. Ł., którego poprosił o kierowanie samochodem. Pojechali na ul. (...) i zabrali ww samochód S. (...), którym pojechali do miejscowości Z., do K. G.. Kierował P. Ł., którego J. O. (1) zapewniał, że samochód pożyczyl od kolegi. W Z. do samochodu wsiadł K. G. i razem udali się w

okolice posterunku w D. skąd zabrali do Z. J. G.. Następnie J. O. (1) z K. G. i kierującym samochodem P. Ł. wrócili do O.. Dotychczasowy kierowca wysiadł, a za kierownicą usiadł K. G.. Gdy wracali do Z. zostali zatrzymani na ul. (...). Samochód nie został uszkodzony.

(dowód: zeznania P. G. (1) k. 3, 22-24, 48, 265v-266, 357v; zeznania I. G. k. 145-146, 266; zeznania J. G. k. 44-45, 266v; zeznania K. K. k. 144v, 298v; zeznania P. Ł. k. 147v-148v, 298v; zeznania K. G. k. 21v, 33v, 46v, 322v; protokół zatrzymania rzeczy k. 8-10; protokół oględzin k. 14-15, 56-65)

J. O. (1) poddany został badaniom przez biegłych psychiatrów, którzy w wydanej przez siebie opinii nie stwierdzili u niego upośledzenia umysłowego, ani choroby psychicznej. Rozpoznali natomiast cechy osobowości dyssocjalnej oraz zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu, które jednak nie wpłynęły na zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność do pokierowania postępowaniem.

(dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k.108-111)

J. O. (1) był już uprzednio karany sądownie za przestępstwa przeciwko mieniu, m.in.: wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 25 marca 2008 r. w sprawie sygn. akt VII K 229/08 za czyn z art. 280 § 1 kk i in. w zw. z art. 64 § 2 kk orzeczono karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28.03.2009 r. do 21.07.2011 r.

(dowód: odpis wyroku k. 74; karta karna k. 51-52)

J. O. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśniając, że po przyjeździe do mieszkania P. G. (1) zasnął, a on postanowił zabrać kluczyki z dokumentami i sobie pojeździć samochodem, a następnie go zwrócić. P. G. (1) nic o tym nie wiedział, bo spał.

Na rozprawie podtrzymał swoje wyjaśnienia ale stwierdził, że nie do końca się przyznaje. Na kolejnych rozprawach wyjaśniał, że P. G. (1) zgodził się pożyczyć mu samochód.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny w zasadzie nie budzi żadnych wątpliwości co do większości okoliczności. W sposób bezsprzeczny wynika z zeznań świadków, których relacje wzajemnie się uzupełniają i korespondują ze sobą. Odnosnie zabrania samochodu z ul. (...) wyjaśnienia oskarżonego korespondują z zeznaniami P. Ł., tak jak jego zeznania z zeznaniami J. G., I. G.. Na wiarę nie zasługują jedynie zeznania K. G. w tej części, w jakiej zaprzeczał, aby w samochodzie znajdował się P. Ł., ponieważ jego relacje w tym zakresie są sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków i wyjaśnieniami oskarżonego. Odnosnie zatrzymania samochodu relacje K. G. i wyjaśnienia oskarżonego korespondują z zeznaniami K. K. oraz protokołami zatrzymania rzeczy oraz oględzin.

W odniesieniu do zeznań P. G. (1) trudno mówić o ich wiarygodności w zakresie przebiegu wieczoru i nocy z 21 na 22 maja 2012 r. Niewątpliwie w przeciągu dwóch dni wypił znaczną ilość alkoholu i wiele okoliczności albo dokładnie nie pamięta, albo ma problemy z ich umiejscowieniem w czasie. Zaraz po zdarzeniu nie był w stanie rozpoznać osób z którymi pił poprzedniego wieczoru i z którymi przyszedł do swojego mieszkania. Nie zmienia to jednak faktu, iż niewątpliwie wśród tych osób był J. O. (1), który w swoich wyjaśnieniach to przyznał i podtrzymywał w całym toku postępowania. W przedmiotowej sprawie kluczową jest kwestia w jaki sposób oskarżony wszedł w posiadanie kluczyków i dokumentów samochodu. W ocenie Sądu na wiarę w tym zakresie zasługują zeznania P. G. (1), który stanowczo twierdził w toku postępowania, że nie zezwalał oskarżonemu na „pożyczenie” samochodu. Nawet biorąc pod uwagę jego stan upojenia alkoholem, który z podanych wyżej względów musiał być znaczny, taki fakt raczej powinien zapamiętać. Przede wszystkim jednak składając pierwsze wyjaśnienia w sprawie w postępowaniu przygotowawczym, J. O. (1) wyjaśnił, że sam postanowił zabrać kluczyki i pojeździć samochodem bez wiedzy P. G. (1), wykorzystując, że tamten śpi. Jakkolwiek na rozprawie zaczął się z tego stwierdzenia wycofywać, to jednak nie potrafił podać racjonalnej przyczyny złożenia wyjaśnień tej treści w postępowaniu przygotowawczym.

Zeznania świadka D. F. nie wniosły nic do sprawy, ponieważ stwierdził on, że nie był w mieszkaniu P. G. (1) i nie piła razem wymienionym i oskarżonym alkoholu. Brak podstaw do zarzucenia temu świadkowi składania fałszywych zeznań. Nie miał w tym żadnego interesu.

Podobnie należy ocenić zeznania C. K., który co prawda zna jakiegoś D. i widział jak ten pił z oskarżonym alkohol pod sklepem, jednak nie wiadomo o jakiego D. mu chodzi, czy jest to D. F., czy inny i czy widział spożywanie alkoholu w dniu 21 maja 2012 r. (podanie czasookresu około półtora roku temu).

W tym stanie rzeczy wina oskarżonego nie budziła wątpliwości i została wykazana przeprowadzonymi na rozprawie dowodami.

J. O. (1) w dniu 22 maja 2012 roku w O., przy ul. (...) po uprzednim zaborze oryginalnych kluczyków pokonując zabezpieczenie pojazdu marki S. (...) nr rej (...) o wartości 64.000 zł, po czym dokonując jego zaboru w celu krótkotrwałego użycia, czym działał na szkodę (...) SA, przy czym czynu tego dopuszczając się w okresie pięciu lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, wyczerpał dyspozycję art. 289 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

W doktrynie i orzecznictwie zdecydowanie dominuje pogląd, iż pojęcie pokonania zabezpieczenia będącego znamieniem typu kwalifikowanego czynu z art. 289 § 2 kk należy rozumieć identycznie jak w przypadku kradzieży z włamaniem (por. Marek Mozgawa (red.), Magdalena Budyn-Kulik, Patrycja Kozłowska-Kalisz, Marek Kulik, „Kodeks karny. Komentarz”, wyd. V). Tym samym aktualne są liczne głosy doktryny i orzeczenia sądów, w których wskazuje się, iż zabór kluczyków od samochodu bez wiedzy właściciela (użytkownika), aby w ten sposób przełamać zabezpieczenie należy traktować jako wyczerpanie znamion kradzieży włamaniem.

Czyn popełniony przez oskarżonego niesie ze sobą duży stopień społecznej szkodliwości, oskarżony w sposób lekceważący odnosi się do cudzej własności, czyn popełnił z niskich pobudek. Oskarżony już wcześniej był wielokrotnie karany za czyny przeciwko mieniu za które odbywał karę pozbawienia wolności, co skutkowało zakwalifikowaniem czynu w związku z art. 64 § 1 kk.

W ocenie Sądu jako okoliczność łagodzącą należało uwzględnić jego przyznanie się do winy, aczkolwiek w świetle okoliczności zatrzymania go przez policję niemalże na gorącym uczynku, nie ma ona aż tak dużego znaczenia. Kolejną okolicznością łagodzącą, jest fakt, iż oskarżony po dokonaniu zaboru pojazdu starał się, aby był on kierowany przez osoby posiadające uprawnienia do kierowania i trzeźwe. W jego zachowaniu nie było przejawów braku dbałości o zabrany pojazd.

W tych warunkach wymierzona oskarżonemu kara jest współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę, iż nie posiada on majątku i odbywając karę pozbawienia wolności nie pracuje.

O kosztach obrony orzeczono na podstawie przepisów powołanych w pkt. III wyroku.